

Arrest

nr. 177 984 van 21 november 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 8 augustus 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juli 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Somalisch staatsburger van de Hawiye-clan, geboren op (...) 1994 in de Somalische hoofdstad Mogadishu. Daar woonde u samen met uw vader, broer en later ook echtgenote in het district Huruwa. Uw vader en u hadden geen beroep maar werden financieel gesteund door een oom.

In 2011 kwam u voor het eerst in aanraking met Al-Shabaab. Een vroegere klasgenoot en Al-Shabaablid Ashraf benaderde u in maart van dat jaar. Hij wou u rekruteren en probeerde u op verschillende momenten te overtuigen te strijden voor de Islam. Op vraag van hem ging u naar een bijeenkomst in het

politiekantoor van uw district waar u werd toegesproken door de woordvoerder van de groepering en u oorlogsvideo's moest bekijken. Eind april liet u Ashraf verstaan dat u niet in op het voorstel inging, waarop hij begon te dreigen met vergelding. In mei 2011 werd er een handgranaat op uw huis gegooid. Uw broer kwam hierbij om het leven en u raakte zwaargewond. U werd overgebracht naar het ziekenhuis Medina, waar u zes maanden verbleef. Daarna werd u niet meer bedreigd door Al-Shabaab tot begin januari 2015. U werd een zevental keer opgebeld door Ashraf. Hij vertelde u te willen vermoorden en waarschuwde u niet meer naar de markt te gaan als u in leven zou blijven. Nadat hij u vier keer had opgebeld, besloot u zich niet meer buitenshuis te begeven. Uw vader zocht een smokkelaar zodat u het land kon verlaten.

Op 25 februari 2015 verliet u Mogadishu. U reisde via Ethiopië, Soedan en Libië naar Europa. U kwam op 10 juli 2015 aan in België en vroeg een dag later asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Bij terugkeer vreest u te worden vermoord door Al-Shabaab.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een medisch attest voor.

B. Motivering

Er moet worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk hebt gemaakt. Uw verklaringen over de vervolgingsfeiten bevatten tal van tegenstrijdigheden en zijn weinig samenhangend, waardoor u uw beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

Om te beginnen stelt het CGVS vast dat uw verklaringen over de chronologie van de feiten die zich in 2011 afspeelden hoogst incoherent zijn. In de eerste plaats spreekt u zichzelf op verschillende momenten tegen over de opeenvolging van de feiten. Zo beweert u dat Ashraf u vijf keer benaderde tussen maart en mei en dat de bijeenkomst op het politiekantoor eind april plaatsvond (CGVS, p. 18). Even verder situeert u deze gebeurtenis echter rond eind maart, begin april (CGVS, p. 20-21). U ontmoette Ashraf na de bijeenkomst op het politiekantoor nog een paar keer voor de aanslag op uw huis plaatsvond in mei 2011 (CGVS, p. 21). Eerst beweert u echter dat Ashraf u de dag na de bijeenkomst op het politiekantoor al kwam bedreigen en haalt u geen verdere ontmoetingen of bedreigingen aan (CGVS, p. 16, 20). Later tijdens het gehoor geeft u dan weer aan dat Ashraf na de bijeenkomst op het politiekantoor nog een paar pogingen ondernam om u te overtuigen alvorens u op 20 april te bedreigen (CGVS, p. 20-22). U herinnert zich voorts nog goed dat Ashraf u op donderdag 20 april 2011 bedreigde (CGVS, p. 22), maar dit blijkt echter een woensdag te zijn geweest.

Over de aanslag op uw huis en uw daaropvolgend verblijf in het ziekenhuis weten uw verklaringen evenmin te overtuigen. Over de handgranaataanval vertelt u dat deze op uw huis viel terwijl u aan het eten was samen met uw broer. U verklaart dat "het hele huis ontplofte" (CGVS, p. 22) en de explosie de muren van jullie kleine golfplatenhuis omverblies (CGVS, p. 23). Als gevolg van de explosie vermeldt u zowel uw beide benen als beide handen te hebben gebroken en een wonde op de borst te hebben opgelopen. Uw broer zou omgekomen zijn. Dat u de aanslag overleefde is gezien de door u geschetste omstandigheden verwonderlijk te noemen. Uw verklaring dat u het op een lopen had gezet omdat u iets hoorde vallen waarvan u dacht dat het een steen was, weet ter zake niet te overtuigen (CGVS, p. 22). Indien u daadwerkelijk dacht dat er een steen bij jullie binnenviel zou het immers logischer geweest zijn om zich hiervan te vergewissen, in plaats van het op een lopen te zetten. Voorts kan u niet aangeven hoe lang u in het ziekenhuis verbleef. U stelt te denken dat u er een zestal maand verbleef en het ziekenhuis in 2012 te hebben verlaten - wat meer is dan 6 maanden (CGVS, p. 24). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) verklaarde u dan weer ongeveer een jaar in het ziekenhuis te hebben verbleven (Vragenlijst CGVS d.d. 7/9/2015, vraag 3.5). Geconfronteerd met uw verschillende verklaringen over uw ziekenhuisopname op het CGVS en bij de DVZ, herhaalt u dat u ongeveer zes maanden in het ziekenhuis verbleef. U legt niet uit hoe het komt dat u de eerdere uitspraken deed (CGVS, p. 24). Wanneer u gevraagd wordt welke maand u het ziekenhuis verliet, blijft u het antwoord schuldig (CGVS, p. 24). Naast de onduidelijkheid over uw ziekenhuisopname blijft u tot slot ook vaag over de precieze verzorging die u nadien in het ziekenhuis kreeg. U beweert dat u antibiotica toegediend kreeg, gehecht en geopereerd werd, maar wanneer u gevraagd wordt naar die operatieve ingreep herhaalt u dat u gehecht werd. U maakt geen melding van andere verzorging of ingrepen (CGVS, p. 25).

Alles bij elkaar genomen zijn uw verklaringen over de verschillende incidenten en uw ziekenhuisopname vaag, incoherent en allesbehalve overtuigend te noemen. Ondanks dat het gaat om feiten die zich jaren geleden zouden hebben afgespeeld, mag gezien de ernst en de impact van de aangehaalde feiten redelijkerwijs verwacht worden dat u de opeenvolging van de feiten duidelijker kan schetsen en zich de periode van uw ziekenhuisopname beter herinnert. De onduidelijkheden en tegenstrijdigheden in uw verklaringen trekken de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen dan ook in twijfel.

Er rijzen nog meer twijfels over de geloofwaardigheid van de vervolgingsfeiten in 2011 door uw verklaringen over de bijeenkomst op het politiekantoor. U omschrijft deze gebeurtenis eerst als een ontvoering en voegt eraan toe dat er ook andere jongens waren die daar opgesloten zaten (CGVS p. 16). Wanneer het CGVS u daarna vraagt te beschrijven hoe u door Al-Shabaab werd ontvoerd, verduidelijkt u dat u niet echt ontvoerd werd. U legt het als volgt uit: "Ik was thuis tv aan het kijken, voetbal. Toen kwam Ashraf tegen mij zeggen: 'U moet meekomen naar het politiekantoor.' Ik zei: 'Luister, ik ben voetbal aan het kijken.' Het was rond de middag. 'Als je dadelijk naar het politiekantoor kan komen, dan wil ik u iets laten zien.' Rond 19u ben ik naar het politiekantoor gegaan. Ik was daar met andere jongens. Daarna gingen ze ons beelden laten zien over mensen die worden onthoofd en allerlei oorlogen" (CGVS, p. 18). Uit uw beschrijving blijkt dat er in geen geval sprake was van een ontvoering. Ashraf zette u wel onder druk om de bijeenkomst bij te wonen maar u bent er uiteindelijk vrijwillig naartoe gegaan op een tijdstip dat u beter uitkwam. U ontkent er te zijn opgesloten (CGVS, p. 19). Het is dan ook eigenaardig dat u het in het begin over een ontvoering hebt en dat u uw woordkeuze niet meteen corrigeert wanneer het CGVS twee keer refereert aan het incident met het woord ontvoering (CGVS, p. 17-18) vooraleer u gevraagd wordt er een beschrijving van te geven.

De geloofwaardigheid van de vervolgingsfeiten uit 2011 wordt verder ondermijnd door uw gedrag en de reacties van uw vader. Zo is het hoogst merkwaardig dat u als jongen van 15 niet meer geïntimideerd raakt door de vele overtuigingspogingen en bedreigingen van Al-Shabaab. U blijft ondanks alles weigeren zich aan te sluiten bij de groepering, wat uitzonderlijk is volgens de informatie die beschikbaar is over rekrutering van minderjarigen in die periode (zie informatie in het administratieve dossier). Dat u weinig geïntimideerd was of de benaderingen van Al-Shabaab niet ernstig nam, blijkt ook uit het feit dat u geen veiligheidsmaatregelen nam tijdens de loop van het rekruteringsproces. Wanneer u gevraagd wordt wat u deed in de periode tussen de bijeenkomst en de aanslag op uw huis, antwoordt u dat u niets deed en gewoon thuis bleef (CGVS, p. 21). De communicatie tussen u en uw vader over uw contact met Al-Shabaab toont dit eveneens aan. Zo beweert u dat u uw vader op de hoogte bracht van de benaderingen door Al-Shabaab, maar vertelde u hem de dag van de bijeenkomst niet dat u er met de andere jongens naartoe ging (CGVS, p. 18). Als verklaring hiervoor geeft u dat het niets nieuws was voor uw vader. Wanneer u erop gewezen wordt dat het (verplicht) bijwonen van de bijeenkomst anders was dan de andere benaderingen van Al-Shabaab, antwoordt u dat u het hem niet vertelde dat u er naartoe ging maar dat u na uw terugkeer wel vertelde wat daar gebeurd was (CGVS, p. 19). Opvallend aan uw verklaringen is niet alleen dat u dit niet meteen aan uw vader vertelde, maar dat u eerder beweert dat uw vader thuis aanwezig was toen Ashraf u kwam oproepen om naar het politiekantoor te gaan. Dat uw vader geen vragen stelde bij uw vertrek of reageerde op het voorval, is sterk verwonderlijk te noemen aangezien hij niet wou dat u werd gerekruteerd (CGVS, p. 18-19). Over de reactie van uw vader op de rekruteringspogingen van Al-Shabaab zegt u het volgende: "Hij zei tegen mij: we zullen zien wat ze gaan doen, maar probeer niet, denk vooral niet dat je op één dag één van Al-Shabaab zal worden" (CGVS, p. 19). Wanneer u gevraagd wordt of uw vader u een bepaald advies gaf, herhaalt u dat hij gekant was tegen Al-Shabaab. Gevraagd naar de reactie van uw vader na uw bezoek aan het politiekantoor en de benaderingen die erop volgden, antwoordt u dat u het niet altijd zei dat u Ashraf tegenkwam. Alleen wanneer er erge dingen gebeurden, vertelde u het hem (CGVS, p. 21). Hieruit blijkt in ieder geval dat uw vader een bijzonder afwachtende houding aanneemt: hij neemt geen acties om uw veiligheid te garanderen en overweegt ook geen mogelijkheden om u uit de greep van Al-Shabaab te houden. Uit dit alles kan worden opgemaakt dat uw gedrag en dat van uw vader niet strookt met de ernst van de situatie. Uw verklaringen hierover ondermijnen hierdoor verder de geloofwaardigheid van uw vrees.

De gebrekkige geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten uit 2011 heeft tot gevolg dat ook de geloofwaardigheid van de vervolgingsfeiten uit 2015 op de helling komt te staan. U stelt immers dat de telefonische bedreigingen in 2015 uitgingen van dezelfde persoon die u in 2011 bedreigde. Tevens is het opmerkelijk dat u na jaren zonder Al-Shabaabdreiging en zonder enig contact met de groepering of uw beweerde vervolgers plots opnieuw wordt bedreigd. U verklaart de jarenlange stilte door de afbrokkelende macht van Al-Shabaab in Mogadishu sinds de regeringsovername in 2012 en het feit dat Al-Shabaab enkel "stiekem" kan opereren (CGVS, p. 26). Voorts geeft u aan dat Ashraf in

2015 terug was in Mogadishu nadat hij in de provincies had verbleven (CGVS, p. 28). Uw uitleg klaart echter niet op voldoende wijze uit dat u na enkele probleemloze jaren weer in het vizier van Al-Shabaab kwam te staan. Het is weinig waarschijnlijk dat Al-Shabaab gezien hun tanende macht in Mogadishu de moeite zou doen om u na al die jaren te traceren, uw gsm-nummer te achterhalen en u opnieuw te vervolgen. Bovendien stelt het CGVS vast dat uw verklaringen over de doodsb bedreigingen van Al-Shabaab in 2015 opnieuw weinig consistent en logisch zijn. U beschrijft uw eerste benadering door al Shabaab als volgt: "Ik ben naar buiten gegaan naar het restaurant en ben ze daarna tegengekomen" (CGVS, p. 26-27). Wanneer u gevraagd wordt wat er werd gezegd of gevraagd, wijzigt u uw eerdere verklaring. U zegt dat u ze niet bent tegengekomen, maar dat ze u gebeld hebben (CGVS, p. 27). Dat u zich vergist over de aard van de eerste benadering, is opvallend en tast de geloofwaardigheid van de vervolgingsfeiten verder aan. U zegt dat u een 7-tal keer doodsb bedreigingen ontving via telefoon en dat ze u waarschuwden u niet meer naar de markt van Huruwa te begeven als u uw leven niet wou verliezen. Dat Al-Shabaab doodsb bedreigingen uit maar u tegelijk waarschuwt en de kans geeft uw leven in veiligheid te brengen is weinig logisch te noemen. Als verklaring hiervoor zegt u dat het om intimidatie ging van Al-Shabaab (CGVS, p. 27). Na vier oproepen besloot u het huis niet meer te verlaten, maar nadien blijkt dat u dat af en toe wel nog deed, want u "kon niet iedere dag thuisblijven. Ik wou eens lekker naar buiten gaan en mij vrienden ontmoeten" (CGVS, p. 28). De waarschuwingen van Al-Shabaab en het feit dat u af en toe nog het huis verliet, ondermijnen de geloofwaardigheid van de bedreiging die u beweert te hebben gekregen. Het feit dat Al-Shabaab u niet thuis kwam opzoeken, wijt u aan de nabijheid van het door de overheid bemande politiekantoor (CGVS, p. 28). Dat uw vader erop stond dat u na deze oproepen zo snel mogelijk het land verliet, staat dan ook in schril contrast met zijn gelaten houding ten opzichte van uw gedwongen rekrutering door Al-Shabaab op het moment dat de groepering uw wijk in handen had. Uw gedrag en dat van uw vader is opnieuw weinig consistent te noemen en haalt de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen met Al-Shabaab verder onderuit.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan geen geloof gehecht worden aan uw beweerde problemen met Al-Shabaab, zodat u ter zake de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Het door u neergelegde medisch attest doet geen afbreuk aan voorgaande beoordeling. In het medisch attest worden littekens op uw benen vermeld die volgens de huisarts die het attest opstelde, compatibel zijn met littekens die ontstaan zijn door een chirurgische ingreep na een bomexplosie. Hoewel een arts vaststellingen kan doen betreffende de fysieke gezondheidstoestand van een patiënt kan hij/zij geen uitsluitsel geven over de precieze context en feitelijke omstandigheden waarin de vastgestelde letsels opgelopen werden. Bijgevolg vormt dit attest geen bewijs van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten en kan het op zich de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven niet herstellen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 19 februari 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of -instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR

geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 19 februari 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of -instellingen, op de inlichtingendienst NISA, en op diplomatieke konvooien. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, meestal bomaanslagen en verder verschillende incidenten tussen veiligheidsdiensten.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper TRibunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een

gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in drie middelen de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, van artikel 3 van het EVRM en van het non-refoulementbeginsel.

Verzoeker betwist dat er incoherenties zijn in de chronologie van de feiten. Wat de bijeenkomst op het politiekantoor betreft, waarover hij eerst zou hebben verklaard dat deze eind maart 2011 plaatsvond, wat hij daarna bijstelde naar "eind maart, begin april", acht hij het onredelijk dit aan te halen om zijn asielrelaas in twijfel te trekken, nu dit meer dan vijf jaar geleden plaatsvond en niet de directe aanleiding vormde voor zijn vlucht. Gezien verzoeker op dat moment minderjarig was, en nu verweerder tijdens het gehoor niet op deze tegenstelling heeft gewezen terwijl hij nochtans beseft hoe relatief data zijn in de Somalische cultuur, kan dit motief volgens verzoeker niet worden weerhouden.

Wat de bomaanslag op zijn huis betreft, acht verzoeker het gezien de context van voortdurende dreiging geenszins "onlogisch" dat hij het op een lopen zette, zelfs indien hij dacht dat zijn huis met een steen werd aangevallen door leden van Al-Shabaab. Bovendien wijst verzoeker erop de verwondingen, opgelopen door de bomaanslag, te hebben ondersteund met medische stukken.

Verzoeker meent dat verweerder zich focust op details die niet van aard zijn om tot de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas te besluiten, en dat verweerder de essentie van het asielrelaas uit het oog verliest. Zo maakt verweerder ten onrechte een onderscheid tussen "ontvoering" en "onder dwang meegenomen worden" en geeft daarmee aan zich niet te kunnen inleven in de situatie van verzoeker. Bovendien citeert verweerder erg selectief uit het gehoorverslag, terwijl verzoeker erg uitvoerig over zijn situatie heeft verteld en daarbij geen enkele contradictie of inconsistentie kon worden

vastgesteld. Verweerder weigert verzoeker een beschermingsstatus louter omdat hij bepaalde zaken “weinig waarschijnlijk” vindt. Zo noemt verweerder ook de afwachtende houding van verzoekers vader “verwonderlijk”, terwijl deze gezien de invloed van Al-Shabaab machteloos stond en niet meer kon doen dan verzoeker te verbieden zich bij hen aan te sluiten.

Verzoeker wijst er verder op dat hij medische documenten heeft voorgelegd waarvan de authenticiteit niet wordt betwist en waarin verwondingen worden vastgesteld die overeenkomen met zijn verklaringen betreffende een bomaanslag. Hij verwijst in dat opzicht naar de arresten I. tegen Zweden van 5 september 2013 en R.J. tegen Frankrijk van 19 september 2013 van het EHRM, waaruit zou blijken dat het zeer belangrijk is dat met medische attesten rekening wordt gehouden en dat deze de bewijslast in asielzaken kunnen omkeren. Omwille van de cumul van de algemene veiligheidssituatie in Somalië, zijn specifieke toestand en het bewijs van de in het verleden opgelopen pijn stelt verzoeker aanspraak te maken op de vluchtelingenstatus, waarbij ook het beweerde lacunaire karakter van zijn asielrelaas daaraan geen afbreuk kan doen.

Verzoeker acht het verder onbegrijpelijk dat verweerder hem op grond van de COI-Focus van 19 februari 2016 de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd. Verzoeker verwijst onder meer naar de aanslagen en gewelddadige incidenten die in deze COI Focus worden vermeld, naar een citaat van ACLED daarin waaruit blijkt dat het geweld burgers disproportioneel treft en nog gestegen is, naar passages waaruit blijkt dat Al-Shabaab in toenemende mate gewone burgers treft, en naar internationale krantenartikelen betreffende aanslagen op burgers in 2016. Verzoeker noemt de COI waarop verweerder zich heeft gebaseerd achterhaald en citeert een *UNHCR Position Paper on returns to southern and central Somalia (Update I)* van mei 2016, waaruit blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Mogadishu verslechterd is en volatiel blijft, dat oorlogvoering door Al-Shabaab disproportioneel veel burgers treft, en dat regeringstroepen er niet in slagen burgers te beschermen, vooral in Mogadishu, zodat een gedwongen terugkeer daarheen het non-refoulementbeginsel zou kunnen schenden. Verzoeker voert ten slotte nog aan dat ook de humanitaire situatie in Mogadishu desastreus is, en dat zelfs de elementaire rechten zoals toegang tot eten en drinken er niet kunnen worden gewaarborgd, terwijl verweerder nergens heeft onderzocht of verzoeker een sociaal netwerk heeft waarop hij in Somalië kan terugvallen.

2.2. Documenten

Verweerder heeft op grond van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota overgemaakt met daarin de Country of Origin Information Focus: Somalia – veiligheidssituatie in Mogadishu, 6 september 2016.

2.3. Bevoegdheid

De Raad beschikt op grond van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, personen die reeds in een ander unieland erkend zijn of de “technische” weigeringen die geen betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Gedr. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratoire opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad kan de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet).

2.4. Onderzoek van de aanvraag in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing (RvS 20 september 1999, nr. 82.301; RvS 18 april 1997, nr. 65.919).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet steunen op een correcte feitenvinding.

Het onderzoek naar de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke regelgeving.

Artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet luidt in zijn eerste paragraaf als volgt: *“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”*

Artikel 1 van het voormelde Vluchtelingenverdrag stelt dat een “vluchteling” de persoon is: *“Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan indien aan de voorwaarden van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet is voldaan. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid weliswaar niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze te toetsen en dit in het licht van de onderzoeks- en samenwerkingsplicht van de commissaris-generaal (HvJ 22 november 2012, MM v. Ierland, C-277/11, §§ 64-67). Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een erkenning of toekenning van een internationale beschermingsstatus kunnen rechtvaardigen.

Verweerder hecht in de bestreden beslissing weinig geloof aan de aangehaalde vervolgingsfeiten, met name de pogingen om verzoeker gedwongen te rekruteren door Al Shabaab. Zoals verzoeker terecht opmerkt, kon verweerder zich daarvoor niet redelijkerwijze steunen op een zogenaamde tegenstrijdigheid aangaande het tijdstip van een bijeenkomst georganiseerd door Al Shabaab, zijnde eind april 2011 enerzijds of eind maart – begin april 2011 anderzijds. Een dergelijke vereiste voor een gebeurtenis die meer dan vijf jaar geleden zou plaats gevonden hebben, is disproportioneel wat de bewijslast betreft die op verzoeker ligt teneinde een feit aannemelijk te maken, zelfs als het een cruciaal element in het asielrelaas betreft. Evenmin hecht de Raad belang aan het feit of een bedreiging die op 20 april 2011 zou plaats gevonden hebben een woensdag, dan wel een donderdag zou geweest zijn, noch aan het feit of verzoeker nu bij de hospitalisatie “geopereerd” dan wel “gehecht” zou zijn. De Raad

meent eveneens dat het niet meer dan logisch is, in de context van Mogadishu in 2011, zoals blijkt uit de info in het administratief dossier, dat verzoeker het op een lopen zou gezet hebben als hij hoort dat iets dat ook een steen zou kunnen zijn, het huis wordt binnen gegooid. De Raad kan verweerder wel volgen in diens motief dat verzoeker zich op aanzienlijke wijze heeft tegengesproken over de duur van zijn verblijf in het ziekenhuis toen hij diende verzorgd te worden na de aanval door Al Shabaab. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker er ongeveer een jaar te zijn verbleven, terwijl hij bij verweerder sprak van een opname van een zestal maanden.

Echter, verzoeker stipt in het verzoekschrift aan dat hij een medisch stuk heeft voorgelegd die de opgelopen verwondingen ten gevolge van de bomaanslag volledig ondersteunen. In het zeer precies opgesteld attest van 29 september 2015 stelt dokter D.L. dat de littekens compatibel zijn met littekens die het gevolg zijn van een chirurgische ingreep volgend op een bomaanslag en dat die littekens ongeveer 3 jaar oud zijn. Verzoeker verwijst in deze eveneens naar relevante rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het Hof), zoals het arrest R.J. tegen Frankrijk van 19 september 2013, nr. 10466/11 of het arrest I. tegen Zweden van 5 september 2013, nr. 61204/09. Verzoeker kan gevolgd worden waar hij stelt dat beide arresten ervoor pleiten dat een gepast gewicht wordt toegekend aan medische attesten die worden voorgelegd en zoals verzoeker terecht opwerpt, is het Hof in de zaak RC t. Zweden (EHRM (GK), 9 maart 2010, nr. 41827/07, R.C./Zweden, § 55) zo ver gegaan dat in bepaalde gevallen medisch bewijs van foltering aanleiding kan geven tot een omkering van de bewijslast waarbij het aan de overheid toekomt om aan te tonen dat in geval van terugkeer de persoon niet opnieuw aan foltering zal onderworpen worden. Dit betreft vaste rechtspraak van het Hof (zie ook EHRM 18 april 2013, nr. 18372/10, M.O.M./Frankrijk, § 39-41 en EHRM 10 oktober 2013, nr. 18913/11, K.K./Frankrijk). Echter in paragraaf 62 van het voormelde arrest I. t. Zweden heeft het EHRM haar standpunt zoals vermeld in RC v. Zweden als volgt verduidelijkt en genuanceerd: *"This leads to the crucial question of whether the isolated fact that a person has been subjected to torture suffices to demonstrate that he or she, if deported to the country where the ill-treatment took place, will face a real risk of being subjected again to treatment contrary to Article 3. The Court is aware that in R.C. v. Sweden (quoted above, §§ 50 and 55), it found that since the asylum seeker in that case had proven that he had been subjected to torture, the onus rested with the State to dispel any doubts about the risk of his being subjected again to treatment contrary to Article 3 in the event that the expulsion were carried out. However, leaving aside deportations to countries where the general situation is sufficiently serious to conclude that the return of any refused asylum seeker thereto would constitute a violation of Article 3 of the Convention, the Court acknowledges that in order for a State to dispel a doubt such as mentioned in R.C. v. Sweden, the State must at least be in a position to assess the asylum seeker's individual situation. However, this may be impossible, when there is no proof of the asylum seeker's identity and when the statement provided to substantiate the asylum request gives reason to question his or her credibility. Moreover, as stated above, the Court's established case-law is that in principle it is for the person to be expelled to adduce evidence capable of proving that there are substantial grounds for believing that, if the measure complained of were to be implemented, he or she would be exposed to a real risk of being subjected to treatment contrary to Article 3. Where such evidence is adduced, it is for the Government to dispel any doubts about it."*

Uit deze paragraaf blijkt duidelijk dat behalve in situaties van verwijderingen naar landen waar de algemene situatie zo ernstig is dat de terugkeer van om het even welke geweigerde asielzoeker aanleiding geeft tot een situatie strijdig met artikel 3 van het EVRM, het Hof aanneemt dat de Staat, om de twijfel op hernieuwde foltering weg te nemen, de mogelijkheid moet hebben om de asielzoekers individuele situatie te beoordelen. Dit kan onmogelijk zijn indien er geen bewijs is van de identiteit van de asielzoeker of wanneer de verklaringen ter ondersteuning van de asielaanvraag aanleiding geven tot twijfels over de geloofwaardigheid. In principe is het vaste rechtspraak van het Hof dat het aan de persoon die verwijderd wordt, toekomt om voldoende bewijs voor te leggen om aan te nemen dat hij in geval van uitvoering van de verwijderingsmaatregel een reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM loopt. Als dergelijk bewijs voorligt, komt het aan de overheid toe om twijfel dienaangaande te weerleggen.

Ook al is de thans bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel, toch kan *mutatis mutandis* hieruit afgeleid worden dat niet elk medisch bewijs aanleiding geeft tot een omkering van de bewijslast maar wel indien de identiteit vaststaat en de verklaringen in voldoende mate geloofwaardig zijn, zodat kan aangenomen worden dat een terugkeer een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade inhoudt. Als een dergelijke situatie zich voordoet, komt het aan de overheid toe om twijfel aangaande het risico om opnieuw het voorwerp uit te maken van foltering of onmenselijke behandeling te weerleggen.

In casu meent de Raad dat het thans voorliggend medisch attest zeer precies is aangaande het causaal verband tussen de littekens en de oorzaak ervan. Ook al kan redelijkerwijs aangenomen worden dat de attesterende arts niet aanwezig was bij de gebeurtenissen, toch meent de Raad *in casu* dat dit stuk een begin van bewijs is dat verzoeker verschillende jaren geleden het slachtoffer is geweest van een explosie.

Echter is het wel van cruciaal belang dat volgens de arts die het attest heeft opgemaakt in 2015, deze littekens ongeveer drie jaar oud waren. Dit houdt in dat de gebeurtenis in elk geval reeds verschillende jaren geleden zich heeft voorgedaan, zoals verzoeker ook zelf verklaart. Hij plaatst de gebeurtenis in 2011. Verzoeker verklaart bijkomend ook zelf uitdrukkelijk in het verzoekschrift, en dit blijkt ook uit het ogenblik van indienen van de asielaanvraag, dat dit niet de directe aanleiding was van zijn vlucht, maar wel de bedreigingen die door Al Shabaab zouden geuit zijn in 2015. De Raad ziet hierin een belangrijk verschil met de door verzoeker aangehaalde zaken bij het Hof. Zoals verzoeker zelf analyseert, heeft het Hof in de zaak RJ t. Frankrijk van 19 september 2013 veel belang gehecht aan de aard, ernst en het "recent karakter" van de brandwonden (§ 42 van het arrest) waaruit in die zaak bleek dat de brandwonden waren veroorzaakt kort voor de vlucht van de betrokkene. In de voormelde zaak I. t. Zweden hechtte het Hof dan weer veel belang aan het feit dat in de Russisch-Tsjetsjeense context het hebben van littekens op zich reeds voor de Russische autoriteiten een aanwijzing was dat men kon deel genomen hebben aan de Tsjetsjeense oorlog als rebel met een risico voor vervolging als gevolg. *In casu* blijkt dat ook al kan aangenomen worden dat het medisch attest *in casu* een begin van bewijs is dat verzoeker verschillende jaren voor zijn vlucht het slachtoffer is geweest van een explosie, dan nog blijkt duidelijk dat verzoeker nadien nog verschillende jaren in zijn herkomstland is gebleven zonder dat hij opnieuw het slachtoffer is geweest van dergelijke feiten. Dit is relevant voor de beoordeling van de actualiteit van de vrees. Uit de informatie zoals verweerder in de aanvullende nota heeft gevoegd m.n. de COI focus "Somalië, veiligheidssituatie in Mogadishu van 6 september 2016 (p. 23/82), blijkt dat volgens de analyse van de Oostenrijkse migratie- en asiendienst, ten opzichte van voorheen, in de periode 2014-2015 aanslagen met handgranaten nauwelijks nog deel uitmaken van Al-Shabaabs strategie. Volgens de Oostenrijkse BFA zou Al-Shabaab collaterale schade van bom- en granaataanslagen en de daarbij horende imagoschade willen vermijden door thans meer doelgerichte aanslagen te plegen.

Bijgevolg stelt zich de vraag of verzoeker heeft kunnen aannemelijk maken dat hij enkele jaren geleden niet het slachtoffer was van willekeurig geweld van Al-Shabaab, hetgeen volgens de voormelde informatie thans nog weinig kans heeft zich te herhalen, maar werkelijk werd geïsoleerd in het kader van een gedwongen rekrutering en dat hij in 2015 opnieuw persoonlijk de aandacht van Al Shabaab zou getrokken hebben, opnieuw met het oog op rekrutering. De Raad is hiervan niet overtuigd.

Wat betreft de gedwongen rekrutering in 2011, kan de Raad verweerder volgen dat de verklaringen daaromtrent van verzoeker weinig overtuigen. Het vindt steun in de gehoorverslagen dat verzoeker vooreerst heeft gesproken van een ontvoering door Al-Shabaab naar een plaats waar ook andere jongens opgesloten zaten, om er vervolgens op terug te komen en te stellen dat hij eerst thuis voetbal aan het kijken was, ene A. hem rond de middag kwam zeggen dat hij moest meekomen naar het politiekantoor waar die bijeenkomst zou plaatsvinden, waarop verzoeker zou geantwoord hebben dat hij eerst nog naar het voetbal wou kijken en pas tegen 19 uur zelf naar dat politiekantoor is gegaan waar hij niet werd opgesloten. De Raad kan verzoeker in het verzoekschrift niet volgen waar hij meent dat dit om een pietluttigheid of om een kwestie van woordkeuze zou gaan, het gaat hier immers niet om een nuance tussen een "ontvoering" of "onder dwang meegenomen worden". Verzoeker heeft in tweede instantie uitdrukkelijk verklaard vrijwillig naar de bijeenkomst te zijn gegaan. Bijgevolg kunnen er in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt wel contradicties of inconsistenties worden vastgesteld in het relaas aangaande een relevante bijzonderheid. Eveneens acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoeker vier jaar later opnieuw door diezelfde persoon A. zou benaderd geweest zijn, opnieuw met de bedoeling verzoeker te dwingen deel uit te maken van Al Shabaab. Verzoeker heeft zich inderdaad tegengesproken over de wijze waarop hij voor het eerst opnieuw benaderd zou geweest zijn door diezelfde persoon A. en nam na de voorgehouden verschillende doodsb bedreigingen van Al Shabaab toch nog het risico het huis te verlaten om zijn vrienden te ontmoeten. Het is inderdaad bevreemdend dat in 2015 verzoekers vader zou geëist hebben dat verzoeker zo snel mogelijk het land verliet, terwijl er geen dergelijke plannen waren in 2011 toen Al Shabaab volgens de info in het dossier nog veel meer macht in Mogadishu had.

Concluderend meent de Raad dat *in casu* het voorgelegde medisch certificaat kan beschouwd worden als een begin van bewijs dat verzoeker in 2011 of 2012 het slachtoffer is geweest van een explosie veroorzaakt door Al Shabaab. Dit blijkt echter volgens de informatie in het administratief dossier een tactiek die Al Shabaab wel verschillende jaren geleden frequent hanteerde, maar die thans juist omwille van de ongewenste collaterale schade niet langer tot de tactiek van Al Shabaab behoort waarbij thans Al Shabaab doelgerichter te werk gaat. De Raad acht de aanleiding die verzoeker voor de (granaat)aanslag heeft voorgelegd, met name het weigeren van de gedwongen rekrutering om de voormelde redenen niet aannemelijk, noch het feit dat verzoeker om dezelfde reden in 2015 opnieuw door Al Shabaab gevisieerd zou geweest zijn. In tegenstelling tot de feiten die aanleiding hebben gegeven tot de arresten van het Hof waarnaar verzoeker uitgebreid heeft verwezen, is er thans geen sprake van recente littekens die aanleiding hebben gegeven tot de vlucht, noch is er sprake van littekens die op zich in geval van terugkeer aanleiding kunnen geven tot vervolging. Bijgevolg is de actualiteit van de vrees niet aangetoond (zie S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 179-183). Bijkomend volgt de Raad maar gedeeltelijk waar verzoeker stelt dat ondanks het lacunaire karakter van het asielrelaas, er geen zware twijfel kan bestaan over de oorzaak van de talrijke littekens van verzoeker. Zelfs al kan het voordeel van de twijfel worden verleend dat de littekens zijn veroorzaakt door een bom- of granaataanslag van Al Shabaab in de periode 2011-2012, dan nog heeft de Raad de aanleiding ertoe, met name het weigeren van de gedwongen rekrutering niet geloofwaardig geacht en evenmin het feit dat verzoeker vier jaar later terug in het vizier van Al Shabaab zou gekomen zijn. Bijkomend bleek uit de info van de COI-focus dat het risico op herhaling van een bom- of granaataanslag met collaterale schade aanzienlijk is afgenomen in de periode 2014-2015.

De Raad meent dat het geheel van de voorgaande overwegingen toelaat te besluiten dat verzoeker geen gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag.

De door de Raad onderschreven motieven van de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier en kunnen in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking genomen worden. Opnieuw wat betreft de door de Raad weerhouden motieven, bestaat er geen kennelijke wanverhouding tussen die motieven en de inhoud van de bestreden beslissing.

In het kader van de devolutieve werking van het beroep en de declaratoire opdracht van de Raad, is de Raad er niet toe gehouden alle motieven van verweerder te onderschrijven en kan hij zijn eigen motieven, die steun vinden in het administratief dossier, in de plaats stellen.

2.5. Onderzoek van de aanvraag in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Volgens de bepalingen van artikel 48/4, § 1 wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan: *“de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Volgens paragraaf 2 bestaat ernstige schade uit:

“a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Nu verzoeker zijn relaas aangaande de individuele problemen en bedreigingen niet aannemelijk heeft kunnen maken als gevolg van de weigering tot gedwongen rekrutering door Al Shabaab, kan hij zich zodoende ook niet steunen op de elementen aan de basis van zijn persoonlijk relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft het onderzoek naar de geweldsituatie in Mogadishu en de vraag of de loutere aanwezigheid aldaar een reëel risico inhoudt voor het leven of de persoon van een burger, heeft verweerder zowel in

de bestreden beslissing als in de aanvullende nota op geactualiseerde wijze uitgebreid gemotiveerd waarom hij van oordeel is dat de veiligheidssituatie wel problematisch en ernstig is doch niet dermate hoog dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te tonen dat verzoeker door zijn loutere aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging voor zijn leven of persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verweerder heeft daarbij in zijn COI focus rekening gehouden met het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, de intensiteit van de incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van het geweld op het leven van de burgers en de mate waarin het geweld de burgers dwingt om hun land te verlaten, of hun regio van herkomst te verlaten. Samenvattend blijkt dat verweerder erkent dat de situatie volatiel blijft, maar heeft vastgesteld dat het geweld in Mogadishu enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen die in hoofdzaak gericht zijn tegen hotels en overheidsgebouwen of overheidsinstellingen en anderzijds de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of internationale instellingen. Verweerder acht het geweld bijgevolg niet langer dermate willekeurig dat het kan beschouwd worden als een situatie zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Met verwijzing naar de UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia van mei 2016, stelt verweerder terecht vast dat niet wordt geadviseerd om aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Verweerder verwijst eveneens naar de rechtspraak van het EHRM, waarbij het recentste arrest dateert van 10 september 2015 (R.H. t. Zweden, nr. 4601/14) waarin het Hof tot het besluit kwam dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook al kon het Hof in dit arrest enkel rekening houden met de situatie van voor september 2015, en blijkt dat verzoeker bij zijn verzoekschrift persartikelen over aanslagen heeft gevoegd die recenter zijn, dan nog blijken al die gevoegde artikelen de analyse van verweerder te bevestigen, met name dat er veel en ernstig geweld is in Mogadishu, maar dat dit gericht geweld betreft tegen in hoofdzaak restaurants, hotels, overheidsgebouwen en overheidspersoneel. Verscheidene van de persartikelen die verzoeker heeft gevoegd, hebben betrekking op aanslagen die zijn opgenomen in de COI focus van september 2016 en waarmee verweerder dus in de update heeft rekening gehouden. Zelfs uit het stuk dat verzoeker heeft geciteerd uit de vorige COI-focus van februari 2016 blijkt dat de bronnen die zeggen dat Al Shabaab thans meer burgers viseert, eigenlijk doelen op aanslagen gericht op hotels en restaurants, waarvan verweerder stelt - met verwijzing naar een arrest van de Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk van 10 september 2014 - dat men redelijkerwijs van een gewone burger mag verwachten dat hij die zones en instellingen vermijdt die als doelwit door de islamitische beweging kunnen aangeduid worden. Zo stelt de Jamestown Foundation wel dat er meer gewone burgers door het geweld worden getroffen, maar verwijst die Foundation onder meer naar de aanslag op Lido Beach van 21 januari 2016, die volgens het artikel dat verzoeker heeft gevoegd bij zijn verzoekschrift ook gericht was op een restaurant. Human Rights Watch spreekt ook van het viseren van burgers, maar preciseert daarbij dat het om journalisten, clanoudsten, geestelijken, parlementsleden en overheidsfunctionarissen gaat. Dit zijn echter groepen die specifiek worden geviserd door Al Shabaab, maar verzoeker behoort niet tot die risicogroepen. Eveneens blijkt uit de update van september 2016 dat aan de door verzoeker in zijn verzoekschrift geciteerde paragraaf aangaande de "*soft targets*" thans is toegevoegd dat de experts Barnes en Yusuf vinden dat *soft targets* regelmatig het doelwit blijven van Al Shabaab maar daarbij opnieuw verwijzen naar aanslagen op hotels in juni 2016 en dat een andere expert Christopher Anzalone meent dat de militaire operaties en aanvallen door Al Shabaab niet op burgerlijke *soft targets* zijn gericht.

Uit de voormelde UNHCR position paper van mei 2016, waar verzoeker eveneens uitdrukkelijk naar verwijst, waaruit hij zeer uitgebreid citeert en dat hij ook integraal bij zijn verzoekschrift heeft gevoegd, blijkt dat UNHCR vrijwillige terugkeer ondersteunt naar Somalië van naburige landen of landen uit de regio, waarbij wordt benadrukt dat de beslissing van de vluchteling om terug te keren enkel gebeurt na volledige informatie over locatie in Somalië waarnaar de persoon vrijwillig wil terugkeren. Ook al stelt UNHCR dat het feit dat de organisatie vrijwillige terugkeer en re-integratie ondersteunt niet mag gezien worden als een beoordeling van UNHCR van de veiligheidssituatie voor individuen die een verzoek tot internationale bescherming hebben ingediend, toch meent de Raad dat bezwaarlijk kan aangenomen worden dat UNHCR actief zou meewerken aan vrijwillige terugkeer onder meer naar Mogadishu indien moet aangenomen worden dat in die stad de geweldssituatie dermate ernstig is dat de loutere aanwezigheid aldaar een reëel risico inhoudt voor het leven in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad hecht hierbij ook belang aan het argument van verweerder, dat steun vindt in de COI-focus, dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs naar Mogadishu voor een financiële injectie heeft gezorgd met een heropleving van het economisch leven tot gevolg. Dit manifesteert zich niet alleen in een verhoging van werkgelegenheid en talrijke handelszaken, maar ook in de beschikbaarheid van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, huisvuilophaling, brandweer en elektriciteit.

Waar verzoeker nog onderstreept dat het belangrijk is na te gaan of hij bij terugkeer wel een sociaal netwerk heeft waarop hij kan terugvallen, waarbij het belang van de clans niet uit het oog mag verloren worden, heeft hij een punt, nu het belang van dit netwerk en de clanbescherming cruciaal zijn, zoals blijkt uit de voormelde UNHCR position paper. Echter, uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker heeft verklaard dat zijn vader nog steeds in Mogadishu is.

De Raad concludeert dan ook dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat in zijn regio van herkomst een ernstige bedreiging voor zijn leven bestaat als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

2.6. Verzoek tot vernietiging

Zoals *supra* reeds gesteld kan de Raad enkel tot een vernietiging overgaan hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing.

De Raad heeft echter geen substantiële onregelmatigheid vastgesteld en kan op basis van de elementen uit het administratief dossier komen tot de bevestiging van de bestreden beslissing. Bijgevolg is er geen reden voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES